षड्भिस्तैर्व्यज्यमानस्तु वस्त्वलंकाररूपकः ॥ ८ ॥
अर्थशक्त्युद्भवो व्यङ्ग्यो याति द्वादशभेदताम् ।

स्वतःसंभवी, औचित्याद्बहिरपि संभाव्यमानः । प्रौढोक्त्या सिद्धः, न त्वौचित्येन ।

तत्र क्रमेण यथा—

दृष्टिं हे प्रतिवेशिनि! क्षणमिहाप्यस्मद्गृहे दास्यसि
प्रायेणास्य शिशोः पिता[1] न विरसाः कौपीरपः पास्यति ।
एकाकिन्यपि यामि सत्वरमितः स्रोतस्तमालाकुलं[2]
नीरन्ध्रास्तनुमालिखन्तु जरठच्छेदा नलग्रन्थयः ॥

अत्र स्वतःसंभविना वस्तुना तत्प्रतिपादिकाया[3] भाविपरपुरुषोपभोगजनखक्षतादिगोपनरूपं वस्तुमात्रं व्यज्यते ।

स्वतःसंभविपदार्थं व्याचष्टे—**स्वत इति** । **औचित्याद्** याथार्थ्याद् **बहिरपि** तादृशशब्दातिरिक्तप्रमाणेनापि । **संभाव्यमानः** प्रतीयमानः । रूपकालंकारे रूप्यरूपकयोरभेदस्यालीकत्वेपि तयोः सादृश्यस्यापि लोकप्रसिद्धत्वे स्वतःसंभवित्वम् । अतएव 'अधरोम्लानकमलदलम्' इति रूपकं स्वतःसंभवितया काव्यप्रकाशे उक्तम् । धम्मिल्ले नवमल्लिकासमुदय इति सादृश्याप्रसिद्ध्या प्रौढोक्तिसिद्धं रूपकमुदाहरिष्यति । **प्रौढोक्त्या** वर्णनमात्रेण सिद्धो निष्पन्नवत्प्रतीयमानः । अत्र स्वतःसंभविवस्तुव्यङ्ग्यवस्त्वाह—**दृष्टिमिति** । कस्याश्चित्कुलटाया उक्तिरियम् । इह अस्मद्गृहेऽपीत्यपेरन्वयः । स्वगृहे चेति तदर्थः । **कौपीः** कूपभवाः । अत उक्तकारणात् । **नीरन्ध्रा** निरवकाशाः । घना इत्यर्थः । **तनुं** मम शरीरम् **आलिखन्तु** खण्डयन्तु । **जरठः** कठिनः **छेदोऽग्रभागो** येषां ते । नलस्य ग्रन्थयः पर्वाणि ॥ व्यङ्ग्यमाह—**अनेनेति** । वाक्यार्थेनेत्यर्थः । **तत्प्रतिपादिकायास्तस्य** वाक्यार्थस्य वक्त्र्याः । अयं

'अत्यन्तासत्यपि ह्यर्थे ज्ञानं शब्दः करोति हि' इति न्यायादिति भावः । अयमर्थः—व्यङ्ग्योऽर्थस्त्रिविधः । स्वतःसंभवी, कविप्रौढोक्तिसिद्धः, कविनिबद्धनायकादिवक्तृप्रौढोक्तिसिद्धश्च । स त्रिविधोऽपि वस्तुमात्रमलंकृतिर्वेति षड्विधः । षण्णां व्यङ्ग्यमपि प्रत्येकं वस्तु वा अलंकृतिर्वेति द्वादश भेदाः ॥

1. पितेति । अस्य शिशोः पिता । मत्स्वामीत्यर्थः ॥

2. स्रोत इति । तमालाकुलं तमालवनवेष्टितं स्रोतः स्वतोऽम्बुसरणम् । एतेन कूपसलिलापेक्षया स्रोतःसलिलस्योत्कृष्टता प्रतिपाद्यते ॥

---

१. ग-पुस्तके तु 'स्वतःसंभवी—' इत्यादिः '—न तु रूप्यादीनामित्यलंकृतेरेव मुख्यत्वम्' इत्यन्तो ग्रन्थो न दृश्यते. २. 'प्रतिपादिकायाः' क-पुस्तके नास्ति.